

ROMÂNIA
TRIBUNALUL
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENȚIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎN CHEIERE

Sedința publică din data de 13 ianuarie 2017

Instanța compusă din:

Președinte - X

Judecător - X

Grefier - X

Pe rol judecarea apelului formulat de apelantul X, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție Județean X, împotriva sentinței nr. 4186 din 31 mai 2016 pronunțată în dosarul nr. 15643/193/2015 al Judecătoria X, având ca obiect plângere contravențională.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, se prezintă pentru apelantul X, avocat X, lipsind reprezentantul intimatului Inspectoratul de Poliție Județean X.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că au fost depuse la dosar înscrisurile solicitate de la Judecătoria X și că prin serviciul registratură Inspectoratul de Poliție Județean X a depus un punct de vedere cu privire la sesizarea ÎCCJ în temeiul art. 519 NCPC.

Constatând că nu mai sunt alte cereri de formulat iar pricina se află în stare de judecată, instanța acordă cuvântul părții prezente cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Avocat X arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de către apelantul X, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu precizarea că prioritate are art. 13 al. 3 din OG 2/2001, așa cum a menționat în cererea de apel.

Instanța, în baza art. 394 NCPC, reține cauza spre soluționare cu privire la cererea de sesizare cu întrebare preliminară.

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată următoarele:

I. Circumstanțele relevante ale cauzei.

1. Prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria PF nr. 0730178 din data de 29.10.2015 întocmit de I.P.J. X, petentul X a fost sancționat contravențional cu sancțiunea principală a amenzii în valoare totală de 2000 de lei și cu sancțiunea complementară a confiscării sumei de 52.585 lei pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute de dispozițiile art. 1 lit. a) și e) din Legea nr. 12/1990.

Pentru a se aplica aceste sancțiuni, s-a reținut că în perioada 13.03 - 08.07.2013, petentul a efectuat activități ilegale de schimb valutar în piața centrală a Mun. X, fără a fi autorizat pentru efectuarea acestora și fără a exista documente legale referitoare la

proveniența sumelor de bani în lei și valută utilizate în activitățile de schimb valutar, aspecte rezultate din Ordonanța nr. 39/P/2013 din 27.08.2015 a Parchetului de pe lângă Tribunalul X.

2. La data de 11.11.2015 sub nr. 15643/193/2015, petentul **X** a introdus pe rolul Judecătoriei **X**, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul Județean de Poliție **X**, plângere împotriva acestui proces-verbal, solicitând ca instanța să constate intervenită prescripția răspunderii contravenționale, să dispună anularea procesului verbal și să înlăture sancțiunile contravenționale aplicate, iar în subsidiar să dispună anularea procesului verbal de contravenție cu privire la sancțiunea complementară a confiscării și să înlăture această sancțiune.

Petentul a susținut că în cauză a operat prescripția răspunderii contravenționale, motivat de faptul că procesul-verbal de contravenție a fost întocmit la data de 29.10.2015, deci la mai mult de 2 ani de la momentul epuizării contravenției.

3. Prin sentința nr. 4186 din 31 mai 2016 pronunțată în dosarul nr. 15643/193/2015 al Judecătoriei **X** Judecătoria a respins excepția prescrierii răspunderii contravenționale invocată de petent și a respins plângerea contravențională, ca nefondată, reținând următoarele:

Petentul a fost cercetat penal în dosarul nr. 39/P/2013 al Parchetului de pe lângă Tribunalul X sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de evaziune fiscală, spălare a banilor prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 și art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, și camătă prevăzută de art. 351 din Codul Penal. Prin Ordonanța nr. 39/P/2013 din 27.08.2015 a Parchetului de pe lângă Tribunalul **X** s-a dispus clasarea cauzei față de petent pentru săvârșirea infracțiunilor în temeiul dispozițiilor art. 315 alin. (1) lit. b) cu referire la art. 314 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 19 din Legea nr. 255/2013, art. 18 ind. 1 Cod penal din 1969 și art. 16 alin. (1) lit. c) Cod procedură penală. De asemenea, la punctul 5 din cuprinsul ordonanței s-a dispus ca lucrătorii din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului **X** – Serviciul de Investigare a Criminalității Economice să dispună măsurile legale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 12/1990, referitoare la aplicarea sancțiunilor contravenționale și a măsurii complementare a confiscării, în ceea ce privește sumele de bani în lei și în diferite valute, identificate și ridicate de la domiciliul suspectilor și inculpaților care au făcut obiectul Ordonanței nr. 39/P/2013 din 19.07.2013, respectiv în cazul petentului, inculpat în dosarul penal, suma de 52.585 lei.

Ca urmare, la data de 29.10.2015, a fost întocmit de către intimat procesul verbal seria PF nr. 0730178 prin care petentului i-a fost confiscată suma de 52.585 lei.

Din interpretarea art. 13 și 30 din O.G. nr. 2/2001 judecătoria a constatat că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 30 din O.G. nr. 2/2001, dispoziții care fiind ulterioare celor de la art. 13 derogă de la acestea, constituindu-se într-o prevedere specială față de cea generală de la art. 13. Așa fiind, procesul verbal putea fi întocmit în termen de 6 luni de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea, în speță intimatul. Or, din raportul agentului constatatator rezultă că Ordonanța nr. 39/P/2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul **X** s-a primit la sediul intimatului la data de 01.09.2015, dată de la care a început să curgă termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii contravenționale, astfel încât, având în vedere data întocmirii procesului verbal - 29.10.2015, a apreciat că în cauză nu este împlinit termenul de prescripție al răspunderii contravenționale, sens în care a respins excepția ca nefondată.

Pe fondul cauzei, Judecătoria a constatat că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției a fost întocmit cu respectarea rigorilor legale atât sub aspectul condițiilor de fond cât și a condițiilor de formă prevăzute sub sancțiunea nulității absolute de dispozițiile art. 17 din O.G. nr. 2/2001, și că din probele administrate în cauză rezultă că petentul se face vinovat de săvârșirea contravențiilor pentru care a fost sancționat.

4.1. Împotriva sentinței nr. 4186 din 31.05.2016 pronunțată în dosarul cu numărul 15643/193/2015 al Judecătoriei **X** a formulat apel în termen legal apelantul **X**, întemeiat pe dispozițiile art. 480 al. 2 NCPC, solicitând schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul admiterii plângerii contravenționale și anulării sancțiunilor contravenționale dispuse prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

În motivare a arătat că în cauză a operat prescripția răspunderii contravenționale, deoarece, potrivit chiar procesului verbal de contravenție contestat, se pretinde că faptele contravenționale ar fi fost comise în perioada 13.03.2013 - 08.07.2013, Inspectoratul de Poliție Județean **X** a fost sesizat la data de 01.09.2015, iar procesul verbal contestat a fost întocmit la data 29.10.2015, deci la mai mult de 2 ani de la momentul epuizării contravenției, operând, astfel, prescripția contravențională specială reglementată de dispozițiile art. 13 al. 3 teza finală din OG 2/2001.

Cu privire la fondul cauzei, apelantul a apreciat că această sancțiune este nelegală, fiind luată cu nerespectarea dispozițiilor legale, deoarece a fost sancționat contravențional pentru săvârșirea contravențiilor prevăzute în art. 1 lit. a) și e) din Legea 12/1990, iar sancțiunea contravențională complementară a confiscării a fost întemeiată de organul de poliție pe dispozițiile art. 3 al. 1 din Legea 12/1990, or, acest act normativ prevede că „bunurile care au servit sau au fost destinate să servească vreuncea dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.”

A mai precizat că nu s-a probat în absolut nici un mod că sumele de bani care au fost confiscate fuseseră dobândite prin efectuarea unor activități de schimb valutar, și că nici măcar dacă organul constatat ar fi reușit să dovedească că sumele de bani confiscate au servit sau erau destinate să servească la activități de schimb valutar nu ar fi fost suficient, întrucât actul normativ face distincție între „bunuri”, pe de o parte, și „sumele de bani”, pe de altă parte, impunând în cazul bunurilor dubla cerință ca acestea să aparțină contravenientului și să fi servit sau să fi fost destinate a servi la săvârșirea contravenției, iar în cazul sumelor de bani cerința ca acestea să fi fost dobândite prin săvârșirea contravenției.

4.2. Intimatul Inspectoratul de Poliție Județean **X** a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului și menținerea sentinței civile nr. 4186/31.05.2016 și procesului – verbal de contravenție ca fiind legale și temeinice.

În motivare, intimatul a arătat că petentul a semnat fără a avea obiecțiuni procesul verbal seria PF nr. 0730178, și că măsura luată de agentul constatat a fost dispusă și ca urmare a mențiunilor de la punctul 5 al ordonanței procurorului, în care s-a specificat și necesitatea aplicării măsurii confiscării sumelor de bani nedovedite cu documente legale (52585 lei).

Cu privire la excepția prescrierii aplicării sancțiunii contravenționale invocate de petent, a solicitat a fi respinsă, întrucât alin. 3 al art. 30 din OG nr. 2/2001 arată că „termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii în cazul prevăzut la alin.2 curge de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea.”

II. Cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

1. Prin petiția de apel apelantul X, în temeiul disp. art. 519, 520 NCPC, a solicitat Tribunalului X, ca instanță de ultim grad investită cu soluționarea cauzei, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a se stabili dacă, în cazul unor contravenții care au fost inițial cercetate ca infracțiuni, cum este speța de față, au aplicabilitate dispozițiile art. 13 alin. 3 din OG nr. 2/2001 sau cele ale art. 30 alin. 3 din același act normativ.

În opinia apelantului, din însuși modul de redactare a textului de lege reglementat în art. 30 din OG 2/2001 („termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii”) rezultă intenția legiuitorului de a nu da eficiență termenului general de 6 luni prevăzut în art. 13 al. 1 pentru aplicarea sancțiunii contravenționale, respectiv de a comuta momentul de la care începe să curgă acest termen - de la data săvârșirii contravenției la data sesizării organului în drept să aplice legea; nu există însă nicio limitare cu privire la aplicarea în continuare a termenului de 1 an prevăzut de art. 13 al. 3 din actul normativ.

Din modalitatea de redactare a articolului 13 din OG 2/2001 reiese stabilirea unei reguli cu caracter general (termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii, prevăzut în alineatul 1), a unei excepții de la această regulă (situația reglementată de alineatul 2, când fapta a fost inițial urmărită ca infracțiune, timp în care termenul „general” de 6 luni stabilit în alineatul 1 este suspendat), precum și a unei alte situații cu caracter excepțional, reglementată ca o „supraregulă”, asemănătoare cu prescripția specială a răspunderii penale (termenul de 1 an reglementat de alineatul 3 al actului normativ).

Așadar, apelantul a considerat că principiul specialia generalibus derogant, invocat de prima instanță în motivarea hotărârii, nu are aplicabilitate, întrucât prima instanță nu se afla în postura de a compara o reglementare cu caracter general cu una cu caracter special, ci două reglementări cu caracter special (art. 30 al. 3 și art. 13 al. 3 din OG 2/2001), ambele cu caracter derogatoriu de la norma generală, de drept comun, reglementată de art. 13 din OG 2/2001.

2. Intimatul IPJ X și-a exprimat punctul de vedere în sensul că alin. 3 al art. 30 din OG nr. 2/2001 arată că „termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii în cazul prevăzut la alin. 2 curge de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea”, iar în dosarul cauzei, din probele administrate rezultă că Inspectoratul de Poliție Județean X a fost sesizat la data de 01.09.2015, și procesul-verbal de contravenție a fost întocmit la data de 29.10.2015, deci înăuntrul termenului de 6 luni menționat în textul de lege arătat.

III. Soluția Tribunalului privind cererea de hotărâre prealabilă.

Potrivit art. 519 NCPC, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din cuprinsul acestor prevederi legale rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării: existența unei chestiuni de drept, problema pusă în discuție trebuind să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite; chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei să depindă soluționarea pe fond a cauzei; chestiunea de drept să fie nouă, respectiv să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate

instanțele.

Tribunalul apreciază că în cazul de față toate condițiile de mai sus sunt îndeplinite.

Astfel, chestiunea de drept este una veritabilă, în esență apelantul ridicând problema raportului dintre două dispoziții ale OG nr. 2/2001, respectiv dacă, în cazul unor contravenții care au fost inițial cercetate ca infracțiuni, cum este speța de față, au aplicabilitate dispozițiile art. 13 alin. 3 din OG nr. 2/2001, care prescriu aplicarea sancțiunii contravenționale în termen de un an de la data săvârșirii/constatării faptei, sau cele ale art. 30 alin. 3 din același act normativ, care stabilesc un termen de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii care curge de la data sesizării organului constatatator, fără a stabili alte derogări, aceste dispoziții legale fiind aparent contradictorii.

Celelalte condiții sunt de asemenea îndeplinite, deoarece chestiunea de drept este ridicată în cursul judecății în fața unui complet al tribunalului investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a apelului și este nouă (în sensul art 519 NCPC), nefacând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nefiind deja lămurită de Înalta Curte printr-o hotărâre pronunțată într-un recurs în interesul legii sau într-o altă cerere de hotărâre preliminară, noțiunea de „soluționare pe fond” trebuind înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

În consecință, cererea de sesizare va fi admisă, judecata urmând să fie suspendată până la soluționarea hotărârii prealabile cf. art. 520 al. 2 NCPC, tribunalul considerând necesar *a sesiza ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea rezolvare de principiu asupra următoarelor chestiuni de drept:*

„ 1. Dacă art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 se aplică doar în cazul în care persoana imputernicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală, sau se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție;

2. În situația în care prevederile art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 sunt incidente și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, dacă sunt aplicabile și în acest caz prevederile art. 13 alin. 3 teza a doua din OG 2/2001. ”

IV. Punctul de vedere al completului de judecată.

1. Redarea normei de drept.

Potrivit dispozițiilor art.13 din O.G. nr. 2/2001:

„(1) Aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

(2) În cazul contravențiilor continue, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data încetării săvârșirii faptei. Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp.

(3) Când fapta a fost urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit că ea constituie contravenție, prescripția aplicării sancțiunii nu curge pe tot timpul în care cauza s-a aflat în fața organelor de cercetare sau de urmărire penală ori în fața instanței de judecată, dacă sesizarea s-a făcut înăuntrul termenului prevăzut la alin. (1) sau (2). Prescripția operează totuși dacă sancțiunea nu a fost aplicată în termen de un an de la data săvârșirii, respectiv constatării faptei, dacă prin lege nu se dispune altfel.

(4) Prin legi speciale pot fi prevăzute și alte termene de prescripție pentru aplicarea sancțiunilor contravenționale”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 din același act normativ:

„(1) Dacă persoana imputernicită să aplice sancțiunea apreciază că fapta a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, constituie infracțiune, sesizează organul de urmărire penală competent.

(2) În cazul în care fapta a fost urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror sau de către instanță că ea ar putea constitui contravenție, actul de sesizare sau de constatare a faptei, împreună cu o copie de pe rezoluția, ordonanța sau, după caz, de pe hotărârea judecătorească, se trimite de îndată organului în drept să constate contravenția, pentru a lua măsurile ce se impun conform legii.

(3) Termenul de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii în cazul prevăzut la alin. (2) curge de la data sesizării organului în drept să aplice sancțiunea”.

2. Prezentarea jurisprudenței proprii instanței: în jurisprudența Tribunalului **X** nu au fost identificate hotărâri relevante cu privire la chestiunea în discuție.

3. Prezentarea jurisprudenței naționale apreciată a fi relevantă asupra chestiunii de drept sesizate: sent. nedefinitivă nr. 8176/08.11.2016 a Judecătorei **X** (ds. nr. 15552/193/2015) și decizia nr. 634/06.05.2015 a Tribunalului **X** (ds. nr. 10306/215/2014) – în sensul că în cazul în care fapta a fost urmărită ca infracțiune, iar apoi ca și contravenție, se aplică termenul de prescripție de un an prevăzut de art 13 alin. 3 din OG nr. 2/2001.

4. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Opinia completului sesizat cu prezenta cauză este în sensul că prevederile art. 13 alin. 3 teza a doua din OG 2/2001 sunt derogatorii de la norma generală din art. 13 alin. 1 din OG nr. 2/2001, și se aplică în cazurile în care organul de urmărire penală este sesizat cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior se stabilește de către procuror că ea ar putea constitui contravenție, astfel încât se prescrie aplicarea sancțiunii contravenționale în termen de un an de la data săvârșirii faptei (în cazul de față, fiind vorba despre o contravenție continuă, termenul de un an curge, potrivit art. 13 alin. 2 din OG nr. 2/2001, de la data epuizării ei), “sesizarea” la care face referire ordonanța fiind sesizarea adresată organului de urmărire penală prin plângere sau denunț sau autosesizarea acestuia din oficiu.

Așadar, această reglementare are în vedere ipoteza în care acțiunea soldată cu constatarea faptei contravenționale și încheierea procesului-verbal de contravenție pornește de la organul de cercetare sau urmărire penală, indiferent dacă acesta se sesizează din oficiu sau este sesizat de o altă persoană, cu excepția sesizării organului constatator al contravenției.

Pentru această ultimă variantă sunt prevăzute dispozițiile art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001, care stabilesc un termen de 6 luni pentru aplicarea sancțiunii care curge de la data sesizării organului constatator de către organul de urmărire penală, aceste prevederi aplicându-se doar în cazul în care persoana imputernicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală, și ulterior se stabilește de către procuror că ea ar putea constitui contravenție, iar acesta la rândul său trimite actul de sesizare înapoi la organul în drept să constate contravenția pentru ca acesta să încheie procesul-verbal.

Deci, ipoteza din art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 pornește de la acțiunea organului competent să aplice sancțiunea contravențională, așa cum prevede art. 30 alin. 1 din OG nr. 2/2001, și se încheie tot la acțiunea acestuia.

În consecință, răspunsul la cererea de hotărâre preliminară considerăm că trebuie să fie următorul: art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 se aplică doar în cazul în care

persoana împuternicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală, și nu se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție, în acest ultim caz aplicându-se prevederile art. 13 alin. 3 teza a doua din OG 2/2001.

Față de cele arătate, în temeiul art. 519 și 520 NCPC,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E:**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de către apelantul **X**.

În temeiul art. 519 din Noul Cod de Procedură Civilă sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea rezolvare de principiu asupra următoarelor chestiuni de drept:

„ 1. Dacă art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 se aplică doar în cazul în care persoana împuternicită să aplice sancțiunea contravențională sesizează organul de urmărire penală, sau se aplică și în cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu cu cercetarea unei fapte care mai întâi este urmărită ca infracțiune și ulterior s-a stabilit de către procuror că ea ar putea constitui contravenție;

2. În situația în care prevederile art. 30 alin. 2 și 3 din OG nr. 2/2001 sunt incidente și în cazul sesizării din oficiu a organului de urmărire penală, dacă sunt aplicabile și în acest caz prevederile art. 13 alin. 3 teza a doua din OG 2/2001.”

Suspendă, conform dispozițiilor art. 520 alin. 2 din Noul Cod de Procedură Civilă, judecata privind apelul formulat împotriva sentinței civile nr. 4186 din 31 mai 2016 pronunțată în dosarul nr. 15643/193/2015 al Judecătoriei **X**, de către apelantul **X**, cu domiciliul în **X**, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție Județean **X**, cu sediul în **X**.

Pronunțată în ședința publică din 13.01.2017.

PREȘEDINTE,
X

JUDECĂTOR,
X

GREFIER,
X

Red. – X
Tehnored. X
5 ex. /04.04.2017